

gen Afløsning, som den, den ærede 2den Lands-
thingsmand for 7de Valgkreds (Nyholm) har
tænkt sig, først burde sættes i Forbindelse med
den almindelige Sag om reelle Byrders Afløs-
ning. Denne Anstuelse har Pluraliteten i Ud-
valget aldeles deelt, og den maae vi paa det
Bestemteste holde os til. Det forekommer mig
ikke saa rigtigt at anvende de ingenlunde ube-
tydelige Omkostninger ved en saadan Con-
vertering alene derpaa, da dog en heel Deel af
disse Omkostninger vil gjentage sig, naar den
sidst omtalte Lov engang udkommer. Det fo-
rekommer os desuden ogsaa, at den ærede For-
slagsstillers Forslag lider af nogle Mangler.
Saaledes seer jeg f. Ex. ikke ganske klart, om
det ikke, som det foreligger, giver enhver Tiende-
eier Ret til at sige: Jeg vil blive i 4 Aar
eller 4 $\frac{1}{4}$ Aar, inden jeg fordrer min Tiende
afløst; thi de 5 Aar, som ere bestemte i Pa-
ragraphen ere endnu ikke forløbne. Der staaer
nemlig: Alle Tiender skulle inden 5 Aars For-
løb, fra denne Forordnings Bekjendtgjørelse at
regne, være bestemte osv. Og det synes mig
altsaa, at enhver Tiende-eier maa være beretti-
get til at sige: De 5 Aar ere ikke forløbne,
jeg vil endnu betænke mig i den Tid, der er
tilbage, og førend de 5 Aar ere omme, er Mi-
nisteriet heller ikke berettiget til at skrive ind.
Men saa vil det heller ikke være muligt for
Ministeriet at kunne udføre denne. Foran-
staltning.

Forresten kunde der maaskee være Anled-
ning til at gjøre en Redaktionsbemærkning,
forsaaavidt dette Endringsforslag maatte blive
vedtaget og altsaa komme til 3die Behandling,
nemlig at ombytte Ordet „Anordning“ med
Ordet „Lov“. Fremdeles synes det Udvalget,
at det ikke er aldeles rigtigt, at overlade til
Ministeriet at træffe de i saa Henseende for-
nødne Foranstaltninger. En saadan Foran-
staltning maa hellere være en temmelig udfør-
lig og omfattende Lov. Men jeg seer ikke,
hvorledes Foranstaltningen skal gennemføres;
den behøver sikkert mange enkelte Bestemmelser,
som den lovgivende Magt maa tage Beslut-
ning om. At overlade det saaledes til Inden-
rigsministeren, synes, som sagt, ikke at være
aldeles constitutionelt. Heller ikke er det mig,
efter Slutningen af Paragraphen, klart, hvor-

ledes den ærede Landsthingsmand har tænkt
sig, at der skal forholdes med de for en vis
Tid gjældende Overeenskomster, om Meningen
er den, at Tienden først skal sættes, naar disse
Overeenskomster ere udløbne, eller, som jeg
helt vil troe, at Tienden skal sættes strax,
men først træde i Kraft, naar Overeenskomsten
udløber; men i saa Fald maa det dog vel og-
saa udtrykkes paa en anden Maade. Desuden vil
det vistnok vise sig, at det vil være temmelig
umuligt inden 5 Aar at udføre denne Foran-
dring; thi der skal dog ogsaa Tid til, hvis
nogen af Parterne begjærer det, at appellere
Sagen og faae den endelig afgjort, og der
maa dog være et saadant Spatium af Tid,
at dette Lovbud ikke ved sin egen Bestemmelse
gjøres umuligt.

Saaledes som den ærede 5te Landsthings-
mand for 1ste Kreds (Ørsted) har fillet Sa-
gen, har Udvalget ei heller troet at kunne gaae
ind derpaa; thi det kunde let være, at naar
det skulde overlades til Parterne, om de vilde
begjære Tienden afløst, saa kunde en Mængde
smaa Tiendomsbesiddere efterhaanden, een den
ene Dag og en anden den anden Dag og saa
videre, begjære Tienden afløst, hvorved de kunde
foraarsage Statskassen saa store Omkostninger,
at de vilde i enkelte Tilfælde endogsaa udgjøre
et større Beløb, end Tienden i Virkelighed var
af Værdi. Jeg vil ikke nægte, at der kunde
træffes Foranstaltninger, hvorved man kunde
forhindre dette, men saa maatte disse være be-
stemt optagne i selve Loven. Maaskee burde,
da den Part, som forsømmer at give Møde
under den befalede Forligsmægling, skal være
pligtig til at erstatte Omkostningerne til Stats-
kassen, det Samme ogsaa gjælde med Hensyn
til dem, som ere i det Tilfælde, Forordningen
af 8de Januar 1810 § 28 omhandler, som
ikke have villet opgive Paastanden paa deres
Tiende, uagtet jeg forøvrigt erkjender, at Lov-
givningen saavel om Omkostningerne som om
Paastandens Fremsettelse med Hensyn til den
Følge, dette kan have paa Omkostningerne i
det Hele, maaskee kunde trænge til nogen For-
andring. Men Udvalget har baade i denne
Henseende og i flere af de i Betænkningen an-
førte Grunde meent, at det ikke vil være hen-
sigtsmæssigt for Tiden at gaae ind paa en større